ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ "ΜΟΙΡΑΙΑ,, ΓΥΝΑΙΚΑ!..

Ἡ σύλληψις μιᾶς Ρωσσίδος ψευτοπριγκηπίσσης στὸ Βερολίνο. Ἡ κλοπὲς καὶ ἡ ἀπάτες τῆς Εἰρήνης Καρκὼβ ἢ Ὄλγας Ἐφήμοβιτς. Τὸ πρῶτο μεγάλο «κέλπο» της. Τὰ δῶρα τῆς πριγκηπίσσης Χαλίπσκυ. Τὸ ξεγέλασμα ἑνὸς χρυσοχόου τῆς Βαρσοβίας. Μιὰ παράξενη μεταμόρφωσις. Πῶς ἐκλάπη τὸ κουτὶ μὲ τὸ πλατινένιο «μπρασελέ». Μιὰ ἔξυπνη κι' ἀστραπιαία ἀντικατάστασις.

ΥΤΕΣ τὶς ἡμέρες ἡ Μυστικὴ Ἀσφάλεια τοῦ Βερολίνου συνέλαβε μιὰ ἐπικίνδυνη «μοιραία» γυναῖκα, τὴν ψευτοπριγκήπισσα Εἰρήνη Καρκώβ, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἡ πιὸ μεγάλη τυχοδιώκτρια τῆς ἐποχῆς.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἐκπληκτικὴ ἀπατεώνη, τῆς ὁποίας τὸ πραγματικὸ ὄνομα εἶνε Ὄλγα Ἐφήμοβιτς, εἶχε τὸ θράσος νὰ ἀφηγηθῆ σ' ἕναν Γερμανὸ δημοσιογράφο μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα κατορθώματα τῆς ἐνκληματικῆς ζωῆς της. Ἕνα ἀπὸ αὐτά, τὸ πιὸ χαρακτηριστικό, εἶνε ἡ συναρπαστικὴ ἱστορία μιᾶς πολυκροτῆς κλοπῆς της.

«Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, στὴ Βαρσοβία, ἐξεμυστηρεύθη ἡ ψευτοπριγκήπισσα Καρκώβ, ἄρχισα τὴν τυχοδιωκτικὴ ζωή μου ὡς «μοιραία» γυναῖκα. Ἡ περιπέτειες καὶ τὰ ταξείδια ἦταν τὸ μεγάλο κι' ἀγιάτρευτο πάθος μου. Στὸ Βερολῖνο, στὴ Βιέννη, στὴν Πράγα, στὴ Βουδαπέστη, στὴ Βενετία καὶ στὸ Παρίσι θὰ ἔπαιζα τὸ ρόλο τῆς Μαντόνας τῶν Σλήπινγκς καὶ θὰ περνοῦσα γιὰ μεγάλη ἀριστοκράτισσα, καταφέρνοντας ἔτσι νὰ «τυλίξω» καλύτερα τὰ ἀφελῆ θύματά μου.

Μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ μοῦ εἶχαν μείνει ἀπὸ διάφορες κλοπὲς τὶς ὁποῖες εἶχα κάνει στὴ Ρίγα, ἀγόρασει ἕνα σωρὸ πολυτελεῖς τουαλέττες, γουναρικὰ καὶ κοσμήματα. Μὰ τὰ εἶχα ξοδέψει ὅλα κι' ἔπρεπε νὰ βρῶ μὲ κάθε τρόπο ἕνα μεγάλο ποσόν.

Μιὰ μέρα λοιπὸν δανείστηκα ἀπὸ ἕναν φίλο μου 200 δολλάρια καὶ μπῆκα στὸ καλύτερο χρυσοχοεῖο τῆς Βαρσοβίας. Ἐκεῖ τότε διάλεξα καὶ ἀγόρασα ἕνα χρυσὸ «μπρασελέ», ποὺ ἐστοίχιζε 150 δολλάρια

—Ἔχετε μιὰ θήκη; ρώτησα τὸν κοσμηματοπώλη.

—Βεβαίως, κυρία μου!

—Θὰ ἤθελα νὰ στείλω αὐτὸ τὸ δῶρο ταχυδρομικῶς...

—Μὰ τότε, νὰ σᾶς δώσουμε ἕνα κουτί! ἔκανε ὁ ἔμπορος. Γιὰ τὶς ταχυδρομικὲς ἀποστολές, ἔχουμε ἕνα ὁμοιόμορφο εἰδικὸ κουτί, κυρία μου.

Εὐχαρίστησα τὸν κοσμηματοπώλη καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ γράψη ὁ ἴδιος ἀπάνω στὸ ουσκευασμένο κουτὶ τὴ διεύθυνσι: «Πριγκήπισσα Ὄλγα Χαλίπσκυ, στὸν πύργο τοῦ Κορμπλώφ.

Ἔπειτα, περίμενα νὰ περάσουν τρεῖς μέρες καὶ κατόπιν ξαναγύρισα στὸ χρυσοχοεῖο

—Ἡ φίλη μου, ἡ πριγκήπισσα Χαλίπσκυ, εἶπα στὸν κοσμηματοπώλη, εἶνε κατενθουσιασμένη μὲ τὸ ὥμορφο «μπρασελέ», ποὺ τῆς ἔστειλα. Μοῦ ἔγραψε ἕνα σωρὸ ἐπαίνους γιὰ τὰ κοσμήματά σας. Συγχρόνως ὅμως μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς διαλέξω ἕνα ἐπίσης ὥμορφο κόσμημα, μὰ πιὸ μεγάλης ἀξίας, γιατὶ τὸ θέλει γιὰ γαμήλιο δῶρο...

—Τί ποσὸν ἐπιθυμεῖ νὰ δώση ἡ πριγκήπισσα: ρώτησε ὁ χρυσοχόος.

—Πέντε περίπου χιλιάδες δολλάρια.

Ὁ κοσμηματοπώλης ἔλαμψε ἀπὸ τὴ χαρά του.

—Ἔχω ἕνα ὑπέροχο «μπρασελὲ» ἀπὸ πλατίνα. στολισμένο μὲ πέντε σπάνια μπριλλάντια, μοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶνε μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία...

—Γιὰ νὰ τὸ δῶ, ἔκανα μ' ἕνα ὕφος μεγάλης κυρίας.

Τὸ «μπρασελὲ» ἦταν στ' ἀλήθεια περίφημο. Ἄξιζε πραγματικὰ πέντε χιλιάδες δολλάρια. Ἐγὼ ὡστόσο ἔκανα μερικὲς παρατηρήσεις, γιὰ νὰ δείξω πὼς ἤμουν δύσκολη. Μὰ ὁ ἔμπορος, μισὴ ὥρα, προσπαθοῦσε νὰ μὲ πείση μ' ἕνα σωρὸ ἐπιχειρήματα κι' ὅταν τὸ κατάφερε, ἔτριψε τὰ χέρια του ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι.

Εἶχε ἔρθει πειὰ ἡ μεγάλη στιγμὴ γιὰ νὰ παίξω τὸ τελευταῖο «ἀτοῦ» μου.

—Πολὺ καλά, τοῦ εἶπα. Συσκευάστε τὸ «μπρασελέ», σ' ἕνα κουτί, ὅπως τὴν ἄλλη φορά. Θὰ τὸ στείλετε μόνος σας, «ἐπὶ ἀντικαταβολῆ» Ἡ πριγκήπισσα θὰ τὸ πληρώση στὸν ὑπάλληλο τοῦ ταχυδρομείου...

Ὁ κοσμηματοπώλης δίστασε μιὰ στιγμή, γιατὶ τὸ ποσὸν ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο. Μὰ ἔπειτα συλλογίσθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰχη ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ταχυδρομείου καὶ χαμογέλασε μ' εὐγένεια.

—Εἴμεθα σύμφωνοι, κυρία... μοῦ εἶπε. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ὑπενθυμίσετε τὴ διεύθυνσι τῆς πριγκηπίσσης Χαλίπσκυ;

Ἐγὼ τότε, ὅταν κέρδισα τὸ παιγνίδι, ἄρχισα νὰ κάνω τὴ δύσκολη.

—Ἐπιθυμῶ, τοῦ εἶπα, νὰ συσκευάσετε τὸ κουτὶ μπροστὰ στὰ μάτια μου... Δὲν ἀμφιβάλλω βέβαια γιὰ τὴν καλὴ πίστι σας, μὰ ὅπως σᾶς εἶπα πρόκειται γιὰ ἕνα γαμήλιο δῶρο. Κι' ἔπειτα, ἐπειδὴ εἶνε «ἐπὶ ἀντικαταβολῆ», ἡ πριγκήπισσα θὰ πληρώση τὸ «μπρασελὲ» χωρὶς ν' ἀνοίξη τὸ κουτί. Θέλω λοιπὸν νὰ τὴν καθησυχάσω ἀπὸ τώρα γιὰ τὸ περιεχόμενό του.

Ὁ ἔμπορος ἔγινε κατακόκκινος, παραδέχτηκε πὼς εἶχα δίκηο κι' ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζη τὸ κουτί. Ἐγὼ θεώρησα καλὸ νὰ προσθέσω ἐκείνη τὴ στιγμή:

—Τί φασαρία ποὺ εἶνε πάντα ἡ παραγγελίες! Μὰ μήπως μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς ἀποφύγη; Ζοῦμε μέσα σ' ἕνα λαβύρινθο ἀπὸ ψεύτικες συμβατικότητες καὶ ἀνιαβαῖες ὑποχρεώσεις.

Τὸ κουτὶ σὲ λίγο ἦταν ἕτοιμο. Ὑπαγόρευσα ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ διεύθυνσι τῆς πριγκηπίσσης Χαλίπσκυ. Ὁ ἔμπορος κατόπιν ἐπρόσθεσε στὴ μιὰ γωνία: «Ἐπὶ ἀντικαταβολῆ» καὶ στὴν ἄλλη «ἀξία: 5.000 δολλάρια».

Ἡ προετοιμασίες τῆς ἀποστολῆς εἶχαν τελειώσει. Προχώρησα τότε πρὸς τὴν πόρτα καὶ γυρίζοντας ξαφνικὰ τὸ κεφάλι, ρώτησα περίεργη:

—Θὰ τὸ στείλετε σήμερα, δὲν εἶνε ἔτσι·

—Μάλιστα, κυρία μου... Ἕνας ὑπάλληλός μας θὰ τὸ πάη σὲ λίγο στὸ ταχυδρομεῖο.

Μόλις βγῆκα ἔξω, ἔτρεξα γρήγορα στὸ αὐτοκίνητό μου, στὸ ὁποῖο εἶχα ὡς σωφὲρ ἕναν παλιὸ φίλο μου καὶ συνένοχό μου, ἄλλαξα βιαστικὰ γοῦνα καὶ καπέλλο, χτένισα μ' ἄλλο τρόπο τὰ μαλλιά μου, ἄλλαξα λίγο μ' ἕνα σοφὸ βάψιμο τὸ πρόσωπό μου καὶ περίμενα. Σὲ λίγο, ἕνας ὑπάλληλος τοῦ χρυσοχόου βγῆκε ἀπὸ τὸ κατάστημα, κρατῶντας τὸ πολύτιμο κουτὶ στὰ χέρια του. Ἐγὼ τότε βγῆκα ἀμέσως ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, χωρὶς αὐτὸς νὰ μὲ ἀντιληφθῆ, κρατῶντας ἕνα μικρὸ δέμα μαζί μὲ τὴν τσάντα μου.

Στὴ γωνία τοῦ δρόμου, ἔκανα τάχα πὼς πρόσεξα τὸν ὑπάλληλο καὶ χαμογελῶντας αἰνιγματικὰ τοῦ ἔριξα ἕνα λοξὸ βλέμμα. Ἐκεῖνος κοκκίνισε καὶ τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, δειλά, μὲ πῆρε ἀπὸ πίσω, βέβαιος ὅτι μοῦ ἄρεσε. Ἐγὼ τραβοῦσα γιὰ τὸ ταχυδρομεῖο κι' ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ πέρα, στάθηκα μπροστὰ στὸ «γκισὲ» τῶν δεμάτων. Ἐκεῖνος μὲ πλησίασε, μοῦ ἔρριξε ἕνα φοβισμένο βλέμμα καὶ ψιθύρισε:

—Δεσποινίς...

—Συγγνώμην; τοῦ ἀπάντησα μ' ἕνα ἰολοφωνικὸ βλέμμα.

Καὶ προφέροντας αὐτὴ τὴ λέξι, ἄφησα νὰ πέση καταγῆς τὸ γάντι μου. Ὁ ὑπάλληλος ἄφησε δίπλα στὴ θυρίδα τὸ κουτὶ μὲ τὸ «μπρασελὲ» κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ πιάση τὸ γάντι...

Ἐγὼ τότε τὸν εὐχαρίστησα, τοῦ ψιθύρισα πὼς θὰ τὸν περιμένω ἔξω ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο κι' ἔφυγα σὰν ἀστραπή.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ταξείδευα γιὰ τὴ Βιέννη.

Ὅταν βρέθηκα μόνη στὸ κουπέ μου, ἄνοιξα τὸ κουτὶ ποὺ εἶχα κλέψει ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο. Στὴ θέσι του εἶχα ἀφήσει, τὴν ὥρα ποὺ ἔσκυβε ἐκεῖνος γιὰ νὰ πιάση τὸ γάντι μου. τὸ ἄλλο κουτὶ μὲ τὸ «μπρασελὲ» τῶν 150 δολλαρίων. Τὰ δυὸ κουτιὰ ἦσαν ὅμοια. Εἶχαν τὴν ἴδια διεύθυνσι, μὲ τὸν ἴδιο γραφικὸ χαρακτῆ-

Ἡ Εἰρήνη Καρκὼβ ἢ Ὄλγα Ἐφήμοβιτς

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 853)

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 811)

χε γλυστρήσει σὰν ἔρπετὸ κι' εἶχε μπῆ στὸ χῶλ ἀπαρατήρητος. Κι' ὅταν ἡ οἰκοδέσποινα ἀμπάρωσε τὴν πόρτα της γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, χωρὶς νὰ φανταστῆ τὴν τραγικὴ ἀλήθεια, εἶχε κλείσει μέσα στὸ σπίτι της τὸν τρομερὸ φονηᾶ, ἕναν ἄθλιο ἐγκληματία ὁπλισμένο μ' ἕνα ξυράφι, ἕτοιμο νὰ ἐκδικηθῆ τὴ νέα ποὺ τὸν κατέδωσε... Τὸ βρωμερὸ αὐτὸ ἔρπετό, εἶχε κρυφθῆ πίσω ἀπὸ μερικὰ ἐπανωφόρια ποὺ κρεμόντουσαν σ' ἕνα μικρὸ διάδρομο, δίπλα στὴ σκάλα. Ὁ ἄθλιος λογάριαζε ν' ἀνοίξη ὁ ἴδιος τὴν πόρτα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ νέα θὰ ἐπέστρεφε καὶ νὰ τὴν σκοτώση. Ἔτσι, ὅταν θὰ ἔλειπε ἀπὸ τὴ μέση ἡ μόνη αὐτὴ μάρτυς, ὁ Σκόττυ, ὁ συνένοχός του, θὰ γλύτωνε πιὸ εὔκολα ἀπὸ τὶς ἐπίμονες καταδιώξεις τῆς ἀστυνομίας...

Ἡ μὶς Λοὺκ πῆρε ἕνα βιβλίο καὶ κάθησε σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι Σὲ λίγο, ἡ ὑπηρέτρια ἡ Ἔλση μπῆκε στὸ δωμάτιο.

—Δὲν πιστεύω νὰ θελήσετε τίποτε, μίς, εἶπε, γιατί, ἐφόσον δὲν πρόκειται νὰ φύγω ἀκόμα, θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ἑτοιμάσω τὴ πουτίγκα κι' ἐπειδὴ τὰ χέρια μου θὰ εἶνε πιασμένα, δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἔρθω ἂν τυχὸν μὲ φωνάξετε.

—Καλά, Ἔλση, πήγαινε, δὲν θὰ χρειασθῶ τίποτε.

Δὲν εἶχαν περάσει πέντε λεπτά, κι' ἡ Ἔλση, ἡ ὁποία εἶχε πῆ ψέμματα, ἑτοιμη, ντυμένη, ἄνοιξε σιγὰ τὴν ἐξώπορτα καὶ πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἶχε δώσει ραντεβοῦ μὲ τὸν καλό της καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν κάνη νὰ περιμένη. Εἶχε κανονίσει ἔτσι τὰ πράγματα, ὥστε ἡ κυρία της νὰ τὴν νομίζη ἀπασχολημένη στὴν κουζίνα...

Πέρασε λίγη ὥρα κι' ἡ μὶς Λοὺκ σηκώθηκε γιὰ νὰ πάη στὴν κρεββατοκάμαρά της. Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ χῶλ καὶ ἤσυχη, μὲ τὴ σκέψη πὼς ἡ Ἔλση βρισκόταν στὴν κουζίνα. ξεθαρρεμένη ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἀστυνομικοῦ, ἄρχισε ν' ἀναβαίνη τὴ σκάλα. Κύτταξε θαρρετά, τὰ πανωφόρια ποὺ ἦσαν κρεμασμένα ἐκεῖ κοντά, καὶ γέλασε μόνη της, μὲ τὴ σκέψη πὼς πιθανὸν κάποιος κακοποιὸς μποροῦσε νἆναι κρυμμένος κάτω ἀπὸ κάποιο πανωφόρι, τὸ ὁποῖο τῆς φάνηκε περίεργα ἐξωγκωμένο. Εἶχε φθάσει σχεδὸν στὸν ἀπάνω ὄροφο, ὅταν τὸ ταπέτο τῆς σκάλας ξέφυγε κάτω ἀπὸ τὸ πόδι της καὶ παρ' ὀλίγο θὰ ἔπεφτε, ἂν δὲν κρατιόταν ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς σκάλας. Ἀντελήφθη πὼς ἡ Ἔλση, ὅταν καθάρισε τὴ σκάλα εἶχε ξεχάσει νὰ τοποθετήση στὴ θέσι της μιὰ ἀπὸ τὶς μπρούντζινες βέργες.

—Ἔλση! Ἔλση! φώναξε ἡ μὶς Λοὺκ, μὰ δὲν ἔλαβε ἀπάντησι.

Θυμήθηκε πὼς ἡ ὑπηρέτρια ἑτοίμαζε τὴ πουτίγκα κι' ἔτσι δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Ὅταν ἔφθανε κανεὶς στὸν ἀπάνω ὄροφο, βρισκόταν σ' ἕνα πλατὺ διάδρομο Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ ὑπῆρχε τὸ δωμάτιο τῶν ξένων, τὸ λουτρὸ καὶ τὸ δωμάτιο τῆς Ἔλσης.

Ἀπέναντι ἦσαν ἡ κρεββατοκάμαρες τῆς μὶς Λοὺκ καὶ τῆς Φαίη. Ἡ μὶς Λοὺκ ἄναψε ὅλα τὰ φῶτα. Δὲν τῆς ἄρεσε νὰ μένη μόνη της στὰ σκοτεινά.

Ξαφνικά, ἀπάνω στὴν τουαλέττα τῆς κάμαράς της, εἶδε τὴν τσάντα τῆς Ἔλσης. Περίεργη τὴν ἄνοιξε καὶ βρῆκε μέσα διάφορα μικροπράγματα τῆς Φαίη, κλεμμένα προφανῶς

Ἡ ἀναίδεια τῆς ὑπηρετρίας της τὴν ἔκανε ἐξω φρενῶν κι' ἀποφάσισε νὰ τῆς κάνη αὐστηρὲς παρατηρήσεις. Ἀφησε τὴν τσάντα, ἐκεῖ ποὺ τὴ βρῆκε, καὶ κατέβηκε κάτω Ὅταν ἔφθασε στὸ χῶλ, παρατήρησε μ' ἀπορία πὼς ὁ σύρτης ἦταν βγαλμένος ἀπὸ τὴν πόρτα, ἐνῶ ἡ ἴδια τὸν εἶχε βάλει ὅταν ἔφυγε ἡ Φαίη μὲ τὸν ἀστυνομικό. Ἀνήσυχη μπῆκε στὴν κουζίνα. Μὰ ἡ Ἔλση δὲν ἦταν ἐκεῖ, οὔτε σὲ κανένα ἄλλο δωμάτιο. Τότε ἡ μὶς Λοὺκ ἀντελήφθη πὼς βρισκόταν ὁλομόναχη στὸ σπίτι Ἡ Ἔλση τὴν εἶχε κοροϊδέψει κι' εἶχε φύγει!

Βράζοντας ἀπὸ θυμό, ἡ μὶς Λοὺκ ξανανέβηκε στὴν κάμαρά της προσέχοντας νὰ μὴ γλυστρήση στὸ δωδέκατο σκαλοπάτι. Τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο τῆς μοναξιᾶς της, ἄρχισε νὰ κυττάζη κάτω ἀπὸ τὰ κρεββάτια καὶ τοὺς καναπέδες, μέσα στὶς ντουλάπες καὶ πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες. Ὅταν βεβαιώθηκε πὼς κανεὶς δὲν ἦταν κρυμμένος πουθενά, κλείδωσε τὴν πόρτα τῆς κάμαράς της, πῆγε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω.

Ὡστόσο τραβήχτηκε ἀπότομα ἀπ' τὸ παράθυρο, γιατὶ τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε βήματα. Παγωμένη ἀπὸ φρίκη ἀφογκράστηκε, μὰ τίποτε δὲν ἀκουγόταν πειά. Ἴσως, σκέφθηκε, θὰ ἔτριξε κανένα ἔπιπλο. Κύτταξε τὴν ὥρα κι' εἶδε πὼς ἦταν πέντε καὶ εἴκοσι πέντε. Ὅπου νἆταν θὰ ἐπέστρεφε ἡ Φαίη... Ξαφνικά, ἔφερε ἀπότομα τὰ χέρια στὴν καρδιά της. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶχε κάνει λάθος. Εἶχε ἀκούσει βήματα στὴν κάμαρα τῆς Φαίη Ἴσως, σκέφθηκε, ἡ Ἔλση θυμήθηκε τὴν τσάντα της καὶ γύρισε γιὰ νὰ τὴν πάρη

—Ἔλα λοιπόν, φώναξε θυμωμένη, γιατὶ κρύβεσαι ; Ξέρω πὼς εἶσαι μέσα!

Μὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι.

Ἑτοιμαζόταν νὰ μιλήση πάλι, ὅταν ἀπὸ μακρυὰ ἀκούστηκε ὁ ἦχος ἑνὸς αὐτοκινήτου κι' ἀμέσως σχεδὸν ἡ εὐθυμη φωνὴ τῆς Φαίη. Προφανῶς, αὐτὸς ποὺ βρισκόταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο εἶχε ἀκούσει κι' αὐτός, γιατὶ ἡ μὶς Λοὺκ ἄκουσε ἐλαφρὰ, γρήγορα βήματα στὸν διάδρομο κι' ἔπειτα στὶς σκάλες.

—Ἡ Ἔλση θὰ κατέβηκε, σκέφθηκε, γιὰ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα. Τί πονηρὸ κορίτσι, Θεέ μου, μὰ θὰ τὴ διορθώσω ἐγώ, τὴν ψεύτρα!...

Ἡ μὶς Λοὺκ βγῆκε στὸ διάδρομο. Παραξενεύτηκε, γιατὶ τὸ φῶς ἦταν σβησμένο.

—Θεέ μου, τί κουτὸ πλάσμα αὐτὴ ἡ Ἔλση! μουρμούρισε.

Προσεκτικά, στὰ σκοτεινά, ἡ μὶς Λοὺκ ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὶς σκάλες. Ἀλλὰ καὶ κάτω στὸ χῶλ δὲν ὑπῆρχε φῶς.

Ὡστόσο, μέσα στὸ σούρουπο διέκρινε μιὰ σκιά, μιὰ λεπτὴ σιλουέττα, συμμαζωμένη πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Συγχρόνως μὲ φρίκη εἶδε στὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου τὴ λάμψι ἑνὸς ξυραφιοῦ... Τώρα τὰ καταλάβαινε ὅλα! ., Ἔνοιωσε τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν... Θέλησε νὰ φωνάξη, νὰ εἰδοποιήση τὴ Φαίη, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἀκουγόταν ἀπ' ἔξω, καθὼς ἔλεγε :

..—Σᾶς εὐχαριστῶ, κ. ἀστυνόμε. Μὴν κάνετε τὸν κόπο. Ἡ θεία μου μὲ περιμένει...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι, καὶ συγχρόνως ἡ μὶς Λοὺκ εἶδε τὸν ἄγνωστο ποὺ ἑτοιμαζόταν ν' ἀνοίξη. Ἡ φτωχὴ γυναῖκα προσπάθησε πάλι νὰ φωνάξη : «Φαίη, μὴν μπῆς μέσα, φύγε!. .» Μὰ μονάχα μιὰ πνιχτὴ φωνὴ βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη της. Ὁ ἐγκληματίας ὅμως τὴν ἄκουσε, γύρισε, τὴν εἶδε κι' ὥρμησε γιὰ νὰ χτυπήση πρῶτα ἐκείνη...

Ἡ μὶς Λοὺκ θέλησε νὰ κρυφτῆ, νὰ φύγη μπροστὰ στὸ φοβερὸ ὅπλο μὲ τὸ ὁποῖο ὁ ἄγνωστος τὴν ἀπειλοῦσε, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ πόδι της γλύστρησε ἀπάνω στὸ σκαλοπάτι, ὅπου τὸ ταπέτο δὲν ἦταν στερεωμένο καὶ μὲ μιὰ φωνὴ φρίκης, κύλισε κάτω ὅλες τὶς σκάλες..

Μὲ τὴν ἀναπνοὴ κομμένη, περίμενε τὸ χτύπημα τοῦ φονηᾶ... Ἀλλὰ τὸ χτύπημα δὲν ἔρχοταν.

Τότε, κύταξε ὁλόγυρά της κι' ἀντελήφθη πὼς μὲ τὸν ὄγκο τοῦ σώματός της εἶχε παρασύρει στὸ πέσιμό της τὸν κακοποιό. Τὸ ξυράφι εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι του, κι' ὁ ἴδιος κοιτόταν ἀπὸ κάτω της, ἀναίσθητος, σὰν ἕνας ποντικὸς ποὺ τὸν πατάει τὸ πόδι κανενὸς ἐλέφαντος. Τὴν ἴδια στιγμή, ἐπειδὴ δὲν τῆς ἄνοιγαν, ἡ Φαίη ἄνοιξε τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδὶ ποὺ κρατοῦσε ἀπάνω της καὶ μπῆκε στὸ χῶλ. Παραξενεμένη γιὰ τὸ ἀσυνήθιστο σκοτάδι, ἔστριψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ σαστισμένη στάθηκε καὶ κύτταξε τὸ ἄλλόκοτο σύμπλεγμα Συγχρόνως ἄκουσε τὴ θεία της, ἡ ὁποία ἔλεγε περήφανα καὶ θριαμβευτικά :

—Γρήγορα, Φαίη! Φέρε ἕνα σχοινὶ νὰ τὸν δέσουμε. Ἔπιασα τὸν φονηᾶ καὶ πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία!

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ δυὸ γυναῖκες παρέδιδαν τὸν τρομερὸ κακοῦργο στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τοὺς εἶχαν καλέσει μὲ τὸ τηλέφωνο.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΗΣ ΧΗΡΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 842)

Τζιακομέττι. Ξέρω ἐπίσης ὅτι αὐτὸς ὥρισε τὰ φάρμακα ποὺ δίνατε στὸν ἄνδρα σας. Ἔ, λοιπόν, στὸ κομοδίνο τοῦ μακαρίτη, βρῆκα δυὸ ἄδεια πράσινα μπουκαλάκια ποὺ εἶχαν φάρμακα. Φυσικὰ τὰ ἔστειλα ἀμέσως στὴν ἀνάλυσι. Καὶ ξέρετε τώρα τί ἀνεκάλυψα; Ὅτι τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶχε μέσα ἕνα δραστικὸ δηλητήριο. Ἀνεκάλυψα ἐπίσης ὅτι σᾶς τὰ εἶχε στείλει αὐτὰ ὁ κύριος Τζιακομέττι.. Καταλαβαίνετε λοιπόν! Ὁ κύριος Κορέλλι δολοφονήθηκε σιγὰ-σιγά, ἀπὸ σᾶς, κυρία μου!... Ὁ γιατρὸς Τζιακομέττι εἶνε ὁ συνένοχός σας. Καὶ τώρα, ἐμπρός. Ἂς μὴν ἀργοῦμε, γιατὶ ὁ καλὸς αὐτὸς γιατρὸς μᾶς περιμένει στὴν ἀστυνομία, μὲ δυὸ ὡραῖα ἀτσάλινα βραχιόλια στὰ χέρια...

Κι' ὁ ντέτεκτιβ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας σηκώθηκε γιὰ νὰ ὁδηγήση στὴν Ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐγκληματικὴ κυρία Κορέλλι, ποὺ εἶχε δηλητηριάσει τὸν ἄνδρα της, γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς του καὶ νὰ παντρευτῆ τὸν ὕποπτο γιατρὸ Τζιακομέττι.

ΕΝΤΜΟΝΤΟ ΣΚΑΛΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 824)

ρα. Ἐγὼ δὲν εἶχα παρὰ νὰ προσθέσω μὲ τὸ στυλό μου, μέσα στὸ ταξί, τὸ «ἐπὶ ἀντικατάβολῇ» καὶ τὸ «ἀξία 5.000 δολλάρια» !...

Τὸ «κόλπο» μου εἶχε πετύχει. Μόλις ἔφτασα στὴ Βιέννη, πούλησα τὸ «μπρασελὲ» σ' ἕναν Ἑβραῖο κλεπταποδόχο τοῦ ὑποκόσμου ἀντὶ 4 χιλιάδων δολλαρίων κι' ἄρχισα νὰ ζῶ στὴν Αὐστριακὴ πρωτεύουσα ὡς πριγκήπισσα Εἰρήνη Καρκώβ, μὲ τόση ἐπιτυχία, ὥστε δὲν ἄργησα νὰ βρῶ ἕναν βαθύπλουτο θαυμαστή, τὸν Βαρῶνο Ὀππεγχάϊμ, ὁ ὁποῖος μ' ἐγκατέστησε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα μέγαρα τῆς Βιέννης.

Μ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἐπιδέξια κλοπή, ἔκανα τὸ πρῶτο μεγάλο βῆμα τῆς τυχοδιωκτικῆς ζωῆς μου.»

Σήμερα ὅμως, ἡ ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἀπατεὼν βρίσκεται στὶς γυναικεῖες φυλακὲς τοῦ Βερολίνου.

ΓΙΑΝ ΝΤΡΑΓΚΟΜΙΡ